

Dziekani w nowej kadencji

Kontynuujemy zapoczątkowaną w majowym GEODECIE prezentację sylwetek dziekanów elektów wydziałów uczelni publicznych związanych z kształceniem na kierunku geodezja i kartografia. Kadencja 2016-20 rozpoczyna się 1 września.

Dr hab. Lidia Dąbek

dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki Politechniki Świętokrzyskiej w Kielcach (2. kadencja)

Lidia Dąbek jest absolwentką Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach (1984 r.). Pracę rozpoczęła w Instytucie Chemii WSP na stanowisku asystenta. W latach 1986-93 brała czynny udział w badaniach realizowanych na zlecenie Zakładów Chemicznych w Oświęcimiu dotyczących opracowania katalizatora syntezy octanu winylu z acetyleny i kwasu octowego. Wyniki badań stały się podstawą jej pracy doktorskiej (1993). Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych otrzymała w 2008 r.

Od lutego 1998 r. pracuje na PŚw na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska. W latach 2005-12 pełniła

funkcję prodziekana ds. studenckich i dydaktyki, a w latach 2009-14 – kierownika Katedry Inżynierii i Ochrony Środowiska. Obecnie zatrudniona jest na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W 2012 r. została dziekanem nowo utworzonego Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki (wydzielonego z WBiŚ). W pracy naukowej zajmuje się m.in. zagadnieniami sorpcji i katalizy w inżynierii i ochronie środowiska oraz aspektami chemicznymi w technologii oczyszczania wody i ścieków, unieszkodliwiania odpadów, przemianami chemicznymi zanieczyszczeń w środowisku.

Dr hab. inż. Wiesława Głodkowska

Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej, Środowiska i Geodezji Politechniki Koszalińskiej (2. kadencja)

Wiesława Głodkowska stopień doktora nauk technicznych w zakresie budownictwa uzyskała w 1994 r. na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, a stopień doktora habilitowanego – w 2004 r. na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Poznańskiej. Działalność naukowa dr hab. Wiesławy Głodkowskiej obejmuje problemy teoretyczne oraz badawcze w zakresie materiałów i konstrukcji z betonu.

Na Politechnice Koszalińskiej zatrudniona jest na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od kilku lat jest kierownikiem Katedry Konstrukcji Betonowych i Technologii Betonu WILŚiG. Od 2012 r. pełni funkcję dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej, Środowiska i Geodezji PK.

Jest członkiem Sekcji Konstrukcji Betonowych i Sekcji Materiałów Budowlanych Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN, członkiem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego – Komitet Techniczny nr 274 ds. Betonu oraz członkiem ENOA. Od wielu lat jest przewodniczącą Komisji Nauki Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa Oddziału Koszalińskiego i wiceprzewodniczącą PZiITB w Koszalinie.

Ks. prof. Wojciech Guzewicz

Dziekan Wydziału Studiów Technicznych i Społecznych w Elku Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego

Wojciech Guzewicz urodził się 11 marca 1969 r. w Augustowie. Jest absolwentem Wyższego Seminarium Duchownego w Elku i Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Stopień doktora nauk teologicznych uzyskał w 2001 r., stopień doktora habilitowanego nauk teologicznych – w 2007 r., a tytuł profesora nauk humanistycznych – w 2013 r.

Ks. prof. Wojciech Guzewicz jest kierownikiem Katedry Administracji WSTiS w Elku (zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego) oraz wykładowcą w Wyższym Seminarium Duchownym w Elku (od 2001 r.). Jego zainteresowania naukowe koncentrują się wokół: historii mediów ze szczególnym uwzględnieniem prasy w Polsce północno-wschodniej, organizacji społecznych, praw człowieka oraz polityki społecznej w ujęciu historycznym. Uprawia eseistykę oraz twórczość poetycką, jest autorem wielu tłumaczeń i tekstów w języku niemieckim.

Prof. Monika Hardygóra

Dziekan Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej

Monika Hardygóra jest absolwentką (1974 r.) Wydziału Górniczego (od 2004 r. Wydział Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej. Na tym samym wydziale obroniła pracę doktorską, uzyskując stopień doktora nauk technicznych w zakresie górnictwa i geologii inżynierskiej (1977 r.). Stopień doktora habilitowanego uzyskała w 1989 r., a tytuł profesora – w 1997 r.

Zainteresowania naukowe prof. Hardygóry obejmują badania teoretyczne i eksperymentalne w zakresie taśm prze-

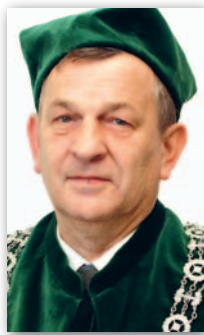
nośnikowych i ich połączeń. Odbiła kilka staży naukowych i przemysłowych w kraju i za granicą. W 1989 r. pracowała w Kopalni Węgla Brunatnego „Bełchatów”. Uzyskała również stopień generalnego dyrektora górniczego.

Wykładała na uczelniach w Newcastle (Australia), Cagliari (Włochy), Hannoverze (Niemcy) i we Freibergu (Niemcy). W latach 1996-2002 pełniła funkcję dziekana Wydziału Górniczego Politechniki Wrocławskiej, a w latach 2005-08 – prorektora tej uczelni. Była prezesem zarządu Centrum Badawczo-Rozwojowego KGHM Cuprum. Zorganizowała Laboratorium Transportu Taśmowego PWr, którym kieruje. Obecnie zatrudniona na stanowisku profesora zwyczajnego. Jest doktorem honoris causa Uniwersytetu w Petroszanych (Rumunia).

Dr hab. Leszek Kasprzak

Dziekan Wydziału Nauk Geograficznych i Geologicznych Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu (2. kadencja)

Leszek Kasprzak urodził się w 1955 r. w Lesznie. W 1978 r. ukończył studia na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, uzyskując tytuł magistra z dziedziny geografii fizycznej.

W 1987 r. uzyskał stopień naukowy doktora na podstawie pracy pt. „Dyferencjacja mechanizmów formowania stref marginalnych faz leszczyńskiej i poznańskiej ostatniego zlodowacenia na Nizinie Wielkopolskiej”, a w 2004 r. – doktora habilitowanego (temat pracy: „Model sedymentacji łądolołu vistuliańskiego na Nizinie Wielkopolskiej”). Od 2005 r. pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego UAM.

Prowadzi badania geomorfologiczne na terenie Wielkopolski oraz Spitsbergenu. Koncentruje się na modelowaniu parametrów fizycznych łądolołu oraz zmarzliny w czasie ostatniego zlodowacenia. Prowadzi zajęcia m.in. z geomorfologii, turystyki i rekreacji.

Prof. dr hab. Andrzej Marczuk

Dziekan Wydziału Inżynierii Produkcji Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie (2. kadencja)

Andrzej Marczuk urodził się 23 lipca 1959 r. w Białej Podlaskiej. Jest absolwentem Wydziału Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie (od 2008 r. Uniwersytet Przyrodniczy). W 1986 r. podjął pracę w Zakładzie Budowy Ma-

szyn Rolniczych Instytutu Mechanizacji Rolnictwa AR w Lublinie. Stopień doktora nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej uzyskał w 1994 r., a stopień doktora habilitowanego – w 2005 r. Pięć lat później uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych. Ostatnio dominującą tematyką jego badań są zagadnienia związane z ograniczeniem kosztów ponoszonych przez zakłady przetwórstwa rolno-spożywczego na przemieszczanie pozyskiwanych płodów rolnych. W latach 2008-12 był prodziekanem Wydziału Inżynierii Produkcji UP w Lublinie, a od 1 września 2012 r. pełni funkcję dziekana. Jego zainteresowania pozanaukowe to: historia, pojazdy historyczne (właściciel odrestaurowanego „Junaka”), leśnictwo (zasadził swój las) i kontakt z naturą.

Prof. Krzysztof Wilde

Dziekan Wydziału Inżynierii Łądowej i Środowiska Politechniki Gdańskiej

Krzysztof Wilde urodził się 11 stycznia 1966 r. w Gdańsku. Jest absolwentem (1989) Wydziału Budownictwa Łądowego Politechniki Gdańskiej (w latach 1999-2004 Wydział Inżynierii Łądowej, od 2004 r. WILiŚ). Pracę dydaktyczną rozpoczął w 1990 r. w Katedrze Mechaniki Budowli WBL PG na stanowisku asystenta. Dwa lata później uzyskał stypendium rządu japońskiego i stał się słuchaczem studium doktoranckiego Uniwersytetu Tokijskiego, gdzie obronił pracę doktorską („Aerodynamiczne sterowanie mostami o dużych rozpiętościach za pomocą aktywnych powierzchni”). W latach 1995-99 pracował na Uniwersytecie Tokijskim kolejno na stanowiskach: asystenta, *assistant professor* oraz *associate professor*.

W 1999 r. powrócił do pracy w Katedrze Mechaniki Budowli PG. Tytuł doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie budownictwa uzyskał na PG w 2003 r. (temat rozprawy: „Pasywne aerodynamiczne sterowanie flatterem mostów dużej rozpiętości”; w 2004 r. nagroda prezesa Rady Ministrów), a tytuł profesora – w 2009 r. W latach 2002-04 był prodziekanem WIL ds. kształcenia,

a w latach 2004-08 – dziekanem WILiŚ. Obecnie kieruje Katedrą Wytrzymałości Materiałów. Zainteresowania naukowe profesora związane są z dynamiką budowli, diagnostyką w infrastrukturze technicznej i mostownictwem. Pasjonuje się żeglarstwem, nartami, motocyklami typu *cruiser* i jeździectwem.

Dr hab. inż. st. of. Paweł Zalewski

Dziekan Wydziału Nawigacyjnego Akademii Morskiej w Szczecinie

Paweł Zalewski jest absolwentem (1994) Wydziału Nawigacyjnego Wyższej Szkoły Morskiej w Szczecinie (od 2004 r. Akademia Morska). Siedem lat później na tej samej uczelni obronił dysertację doktorską w dyscyplinie geodezja i kartografia pt. „Metoda wymiarowania akwenów manewrowych przy zastosowaniu symulacji ruchu statku w czasie nierzezczywistym”. W 2014 r. Rada Wydziału Transportu i Elektrotechniki Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu nadała mu stopień dr. hab. nauk technicznych w dyscyplinie transport po kolokwium habilitacyjnym nt. „Systemy autonomiczne w procesie oceny bezpieczeństwa jednostek pływających na akwencie ograniczonym”.

W 1995 r. został zatrudniony w Wyższej Szkole Morskiej w Szczecinie (obecnie na stanowisku profesora nadzwyczajnego). Jest członkiem Polskiego Forum Nawigacyjnego, brytyjskiego Nautical Institute (w którym reprezentuje Akademię Morską i Wydział jako akredytowany ośrodek szkoleniowy operatorów systemów dynamicznego pozycjonowania), redaktorem naczelnym czasopisma „European Journal of Navigation” (EJN) wydawanego przez Wydawnictwo Naukowe AM pod egidą Europejskiej Grupy Instytutów Nawigacji EUGIN. Od 2008 r. jest członkiem-ekspertem delegacji Polski na obrady Podkomitetu ds. bezpieczeństwa żeglugi, komunikacji oraz poszukiwań i ratownictwa (NCSR) Międzynarodowej Organizacji Morskiej. W trakcie pracy na Wydziale Nawigacyjnym pływał okresowo na statkach Polskiej Żeglugi Morskiej oraz armatorów zagranicznych (norweskich i niemieckich) w charakterze starszego marynarza, oficera wachtowego i starszego oficera.

Opracowanie: DC, AW

Zdjęcia ze zbiorów prywatnych lub uczelni